

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Драматична борба...

(39)

– Мислио сам да је заборавио на њу. Последњих дана био је тако расположен и весео. – И сада та вест као гром из ведре неба! Зар није могла да се венча идуће недеље? – Како је није стид да објављује такве вести преко новина, кад зна колико је Мишел заљубљен у њу, када их заједничке успомене, тако блиске, и живе, још увек вежу! Кажем вам, Жане, жене су прави луцифери, створене су само зато да нам загорчавају живот!

Жан је ћутао и размишљао. Лупао је главу како да се извуку из тешке ситуације. Али ништа паметно није могао да се сети.

Пришао је Милошу. Прикрао се лагано, тихо, спустио му благо руку на раме и привукао га себи.

– Жао ми је, драги пријатељу, што се овако десило.

Глас му је био срдачан и пријатељски.

Милош је само уздахнуо и благо га одгурнуо. Његов бол био је тако велики да му је свака утеха сметала. Сада је највише желео да буде сам, да никога нема крај себе, да може да побегне у шуму или да се изгуби у мноштву људи, да лута улицама, да покуша да заборави свој бол.

Жан се повукао тихо, вртећи главом. И он је увидео да се његов пријатељ налази у таквом душевном стању да је било искључено да добије меч. Бол га је сасвим обузео, учинио га је немоћним.

Гастон је дао Жану руком знак да изиђе напоље. Чим су се врата затворила за њима Гастон је рекао:

– Да покушамо још нешто. То ми је последња нада. Идите и нађите маркизу. Преврните цео Париз ако није у палати свога оца. Како знате доведите је овамо. Објасните јој ситуацију и замолите је да буде љубазна вечерас према њему. Измислите нешто, само је доведите. Ако је Мишел угледа овде можда ће се пробудити из овог страшног полусна, можда ће отрести укоченост која га је свег обузела.

Жан се колебао, али је Гастон наставио упорно:

– Журите се, јер немамо много времена. Последњи меч је при крају. Ја ћу што могу дуже да одуговлачим церемоније на рингу. Не знам ни сам зашто, али ми се чини да ће све бити добро, ако се она појави поред ринга. Идите и нађите је како знате, доведите је макар силом!

Жан се одлучио. Истрчао је из Палате спорта и ускочио у један такси.

– Знаш ли где се налази палата маркиза ди Бриела? – упитао је шофера, који је климнуо главом.

– Педесет франака напојнице, ако ме одвезеш до палате најбрже што је могуће. Терај.

Шофер је задовољно звизнуо кроз зубе и упалио мотор. Кола су појурила као помахнитала асфалтним улицама.

Жан је грозничаво покушавао да створи неки план. Није знао шта ће да предузме и како да наговори маркизу да пође с њим. Штогод би наумио, није му се свиђало. У том су стигли пред палату.

– Да ли је госпођица маркиза код куће? – запитало је вратара.

– Јесте, господине.

Не задржавајући се Жан је улетео у велики хол и појурио уз степенице праћен зачуђеним слугом, који је викао за њим:

– Господине, куда ћете?

На врху степеница Жан је застао у недоумици, није знао на коју ће страну. Слуга га је стигао задихан и узбуђен.

– Где је млада маркиза? – усплахирено је питао Жан.

– У салону, господине. Кога да пријавим?

Жан му је пружио своју посетницу и наредио да га пријави одмах, без задржавања. Одмах затим био је уведен у простран салон намештен у стилу Луја XVI. Маркиз ди Бриел пошао му је у сусрет. Видео је две изванредно лепе девојке и једног младића, који су међусобно нешто разговарали. Жан се поклатио маркизу, кога је знао из виђења и рекао довољно гласно, да су даме могле да чују.

– Желео бих да разговарам са госпођицом маркизом.

Мими га је радознано погледала и иступила напред.

– Стојим вам на расположењу, господине.

Жан није имао времена за дуга објашњења.

– Преклињем вас, госпођице, да пођете самном.

– Али ја вас не познајем, господине! – изненадила се Мими.

Андре је пришао својој вереници и оштро гледао беспрекорно обученог младића, чије је понашање било веома чудно. Жан је оклевао један делић секунде, а онда је храбро рекао:

– Тиче се Мишела, госпођице. Он је у великој опасности. Само ви можете да га спасете.

Ани, која је дотле равнодушно пратила разговор, тргла се нагло и пришла својој пријатељици. Поруменела је као булка.

Стари маркиз се замислио.

– Мишел... Мишел... То име ми је познато. А шта му се догодило, господине?

– У великој је опасности. Сваки секунд може да донесе катастрофу! Ако осећате само још искру симпатије према њему, ви ћете поћи самном, госпођице.

Андре је иступио један корак напред и узбуђено рекао срдитим гласом:

– Господине, не заборавите да је госпођица ди Бриел моја вереница.

Жан му се поклатио лаким покретом главе.

– Господине, стојим вам на расположењу ако сам вас увредио, иако зато нисам имао намеру. Али ствар је толико хитна и важна, да немам времена да вам детаљно објашњавам шта се све догодило.

Одгурнуо је Андреа благим покретом руке и обратио се поново Мими преклињућим гласом:

– Хајдете, госпођице, иначе може да буде доцкан. Он вас толико воли да само ваше присуство може да га спасе.

Ани је изненађено узвикнула:

– Ох, он ме још воли!

Склопила је узбуђено руке и пришла Жану.

Андре се окренуо нагло својој вереници и укоченим, званичним гласом, рекао:

– Госпођице, ја очекујем ваше објашњење, иначе ћу бити принуђен да напустим овај гостољубиви дом.

Стари маркиз гледао их је изненађено, не разумевајући ништа, оклевајући да ли да приђе Жану и позове га на одговорност због тако недвосмислене изјаве, или да приђе својој кћери и њеном веренику.

Мими је ухватила Андреа за руку и умиривала га.

– Не понашај се као дете, Андре. Све ћу ти објаснити.

Ани је ухватила Жана за руку и повукла га вратима.

– Господине, хајдемо, брзо, што брже можемо.

– Али, госпођице, ја морам да доведем госпођицу маркизу...

Ани је била нестрпљива.

– Све ћу вам објаснити. Мишел је заљубљен у мене, а не у Мими, моју пријатељицу. Он мисли да сам ја маркиза.

Вукући га вратима питала је узбуђено:

– Каква опасност прети Мишелу?

Жан је гледао у маркизу и ова му је смешећи се климнула главом. Није имао времена ни да се поздрави. Ани га је већ водила низ степенице.

– Објаснићу вам све. То је дугачка прича. Ако је збиља тако опасно, онда морамо да журимо...

Изјурили су из палате остављајући запрепашћеног маркиза, добро расположену маркизу и збуњеног вереника, коме је Мими објашњавала романтичну сеоску идилу своје пријатељице.

За то време ауто је носио Ани и Жана ка спортској палати. Жан јој је у неколико речи објаснио у чему је ствар. Ани га је слушала разрогачених очију, изненађена.

– То је, дакле, била његова тајна. Сетила се одмах оне шетње у парку замка, када му је рекла да мрзи професионални бокс и сада јој је све било јасно.

– Ох, Мишеле, право си, велико дете!.. – шапутала је, притискујући груди рукама. Била је неизмерно срећна. Једва је чекала да га види, да га загрли, да му каже да није престала ниједног тренутка да га воли.

Кочнице су зашкрипале и ауто се зауставио пред стражњим улазом у Палату спорта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДРУГА

Драматична борба

Ани је угледала испред себе широка рамена многих људи, који су стајали један поред другог и сасвим затварали пролаз. Они су се уздизали на прсте, кривили вратове и викали из свег гласа. Топао ваздух запљуснуо је по лицу, а уши јој брујале од разних узвика који су одјекивали са свих страна.

Жан је иступио напред и лактовима је пробијао пут. Она га је држала за руку и провлачила се између чврсто припијених тела, извињавајући се, упирући свој молећив поглед у те стране људе, који су се трудили да јој направе места.

Најзад су избили савим напред. Пред њом се налазио ринг осветљен многобројним рефлекторима. Уска путања између редова фотеља била је празна. Погледала је на ринг и с муком савладала узбуђен узвик. Угледала је Мишела како се немоћно брани. Стајао је погурен, с рукама подигнутим испред лица, осветљен сјајном светлошћу. Праменови замршене знојаве косе покривали су му чело. Колена су му клецала тако јако, да се одмах видело да с муком стоји усправно. Лелујао се као да ће сваког тренутка пасти на под. Испред њега скакутао је Црнац, висок, снажан, дебелих мишица. Његово црно тело сјајило се као премазано зејтином. Грашке зноја преливале су се у најразличитијим бојама под зрацима рефлектора.

Ударци су потмуло пљуштали по Милошу. Згрчене рукавице дугачких црчевих руку остављале су плаве модрице на Милошевим грудима, на раменима која су се повијала од удараца.

Ани је принела руке уснама да угуши јаук. Сваки ударац који се спуштао на исцрпеног Милоша болео је као да га је осећала на своме телу. Беспомоћно је погледала око себе. Видела је разјапљена уста из којих су излазили рапави, промукли гласови, ширили се по ваздуху, изазивали прасак топовске паљбе. Најежила се од страха угледавши та згрчена лица у екстази неког дивљег заноса, борбеног, крвожедног, претећег. У полумраку хиљаде зеница је светлукло бесном ватром. Учинио јој се као да је окружена лудацима, људима чији је разум био помућен, које је нека чудна страст сасвим изменила, унаказила им лице, претворила глас у пискаву, промуклу дреку дивљачких племена, када јуре за својим пленом!

Ринг је поново привукао њен поглед. Црнац је нападао обема рукама, брзином која је задивљивала, снагом која као да је све више расла у њему што је противник био беспомоћнији. Ударао је немилосрдно, бесно, махнито, занесен победом која се већ назирала, коју је такорећи већ чврсто држао у својим стегнутим песницама.

Тупи, једва чујни ударци испод Милошевих слепоочница потресли је сву. Милош се затетурао и треснуо о под. Срушио се као клада и лежао је непомично на грудима, с рукама испруженим више главе. Продоран врисак одјекнуо је у арени и надјачао урлик масе. Ани је трчала узаном путањом између фотеља, саплићући се о испружене ноге, трчала је што је могла брже, унезверена лица, по коме су се сливале крупне сузе. Њена бујна коса таласала се у спарном ваздуху, а хаљине се лепршале иза ње. Још неколико скокова и била је сасвим близу попришта борбе, ухватила се грчевито за крајеве ринга, пропињући се на прсте да боље види, зарила је нокте у тврду даску и плачним гласом преклињала:

– Мишеле, Мишеле драги, ево ме!

(Наставиће се)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Dramatična borba...

(39)

– Mislio sam da je zaboravio na nju. Poslednjih dana bio je tako raspoložen i veseo. – I sada ta vest kao grom iz vedra neba! Zar nije mogla da se venča iduće nedelje? – Kako je nije stid da objavljuje takve vesti preko novina, kad zna koliko je Mišel zaljubljen u nju, kada ih zajedničke uspomene, tako bliske, i žive, još uvek vežu! Kažem vam, Žane, žene su pravi luciferi, stvorene su samo zato da nam zagorčavaju život!

Žan je ćutao i razmišljao. Lupao je glavu kako da se izvuku iz teške situacije. Ali ništa pametno nije mogao da se seti.

Prišao je Milošu. Prikrao se lagano, tiho, spustio mu blago ruku na rame i privukao ga sebi.

– Žao mi je, dragi prijatelju, što se ovako desilo.

Glas mu je bio srdačan i prijateljski.

Miloš je samo uzdahnuo i blago ga odgurnuo. Njegov bol bio je tako veliki da mu je svaka uteha smetala. Sada je najviše želeo da bude sam, da nikoga nema kraj sebe, da može da pobegne u šumu ili da se izgubi u mnoštvu ljudi, da luta ulicama, da pokuša da zaboravi svoj bol.

Žan se povukao tiho, vrteći glavom. I on je uvideo da se njegov prijatelj nalazi u takvom duševnom stanju da je bilo isključeno da dobije meč. Bol ga je sasvim obuzeo, učinio ga je nemoćnim.

Gaston je dao Žanu rukom znak da iziđe napolje. Čim su se vrata zatvorila za njima Gaston je rekao:

– Da pokušamo još nešto. To mi je poslednja nada. Idite i nađite markizu. Prevrnite ceo Pariz ako nije u palati svoga oca. Kako znate dovedite je ovamo. Objasnite joj situaciju i zamolite je da bude ljubazna večeras prema njemu. Izmislite nešto, samo je dovedite. Ako je Mišel ugleda ovde možda će se probuditi iz ovog strašnog polusna, možda će otresti ukočenost koja ga je sveg obuzela.

Žan se kolebao, ali je Gaston nastavio uporno:

– Žurite se, jer nemamo mnogo vremena. Poslednji meč je pri kraju. Ja ću što mogu duže da odugovlačim ceremonije na ringu. Ne znam ni sam zašto, ali mi se čini da će sve biti dobro, ako se ona pojavi pored ringa. Idite i nađite je kako znate, dovedite je makar silom!

Žan se odlučio. Istrčao je iz Palate sporta i uskočio u jedan taksi.

– Znaš li gde se nalazi palata markiza di Briela? – upitao je šofera, koji je klimnuo glavom.

– Pedeset franaka napojnice, ako me odvezeš do palate najbrže što je moguće. Teraj.

Šofer je zadovoljno zviznuo kroz zube i upalio motor. Kola su pojurila kao pomahnitala asfaltnim ulicama.

Žan je grozničavo pokušavao da stvori neki plan. Nije znao šta će da preduzme i kako da nagovori markizu da pođe s njim. Štogod bi naumio, nije mu se sviđalo. U tom su stigli pred palatu.

– Da li je gospođica markiza kod kuće? – zapitao je vratara.

– Jeste, gospodine.

He zadržavajući se Žan je uleteo u veliki hol i pojurio uz stepenice praćen začuđenim slugom, koji je vikao za njim:

– Gospodine, kuda ćete?

Na vrhu stepenica Žan je zastao u nedoumici, nije znao na koju će stranu. Sluga ga je stigao zadihan i uzbuđen.

– Gde je mlada markiza? – usplahireno je pitao Žan.

– U salonu, gospodine. Koga da prijavim?

Žan mu je pružio svoju posetnicu i naredio da ga prijavi odmah, bez zadržavanja. Odmah zatim bio je uveden u prostran salon namešten u stilu Lyja XVI. Markiz di Briel pošao mu je u susret. Video je dve izvanredno lepe devojke i jednog mladića, koji su međusobno nešto razgovarali. Žan se poklonio markizu, koga je znao iz viđenja i rekao dovoljno glasno, da su dame mogle da čuju.

– Želeo bih da razgovaram sa gospođicom markizom.

Mimi ga je radoznalo pogledala i istupila napred.

– Stojim vam na raspoloženju, gospodine.

Žan nije imao vremena za duga objašnjenja.

– Preklinjem vas, gospođice, da pođete samnom.

– Ali ja vas ne poznajem, gospodine! – iznenadila se Mimi.

Andre je prišao svojoj verenici i oštro gledao besprekorno obučenog mladića, čije je ponašanje bilo veoma čudno. Žan je oklevao jedan delić sekunde, a onda je hrabro rekao:

– Tiče se Mišela, gospođice. On je u velikoj opasnosti. Samo vi možete da ga spasete.

Ani, koja je dotle ravnodušno pratila razgovor, trgla se naglo i prišla svojoj prijateljici. Porumenela je kao bulka.

Stari markiz se zamislio.

– Mišel... Mišel... To ime mi je poznato. A šta mu se dogodilo, gospodine?

– U velikoj je opasnosti. Svaki sekund može da donese katastrofu! Ako osećate samo još iskru simpatije prema njemu, vi ćete poći samnom, gospođice.

Andre je istupio jedan korak napred i uzbuđeno rekao srditim glasom:

– Gospodine, ne zaboravite da je gospođica di Briel moja verenica.

Žan mu se poklonio lakim pokretom glave.

– Gospodine, stojim vam na raspoloženju ako sam vas uvredio, iako zato nisam imao nameru. Ali stvar je toliko hitna i važna, da nemam vremena da vam detaljno objašnjavam šta se sve dogodilo.

Odgurnuo je Andrea blagim pokretom ruke i obratio se ponovo Mimi preklinjućim glasom:

– Hajdete, gospođice, inače može da bude dockan. On vas toliko voli da samo vaše prisustvo može da ga spase.

Ani je iznenađeno uzviknula:

– Oh, on me još voli!

Sklopila je uzbuđeno ruke i prišla Žanu.

Andre se okrenuo naglo svojoj verenici i ukočenim, zvaničnim glasom, rekao:

– Gospođice, ja očekujem vaše objašnjenje, inače ću biti prinuđen da napustim ovaj gostoljubivi dom.

Stari markiz gledao ih je iznenađeno, ne razumevajući ništa, oklevajući da li da priđe Žanu i pozove ga na odgovornost zbog tako nedvosmislene izjave, ili da priđe svojoj kćeri i njenom vereniku.

Mimi je uhvatila Andrea za ruku i umirivala ga.

– Ne ponašaj se kao dete, Andre. Sve ću ti objasniti.

Ani je uhvatila Žana za ruku i povukla ga vratima.

– Gospodine, hajdemo, brzo, što brže možemo.

– Ali, gospođice, ja moram da dovedem gospođicu markizu...

Ani je bila nestrpljiva.

– Sve ću vam objasniti. Mišel je zaljubljen u mene, a ne u Mimi, moju prijateljicu. On misli da sam ja markiza.

Vukući ga vratima pitala je uzbuđeno:

– Kakva opasnost pretila Mišelu?

Žan je gledao u markizu i ova mu je smešeći se klimnula glavom. Nije imao vremena ni da se pozdravi. Ani ga je već vodila niz stepenice.

– Objasniću vam sve. To je dugačka priča. Ako je zbilja tako opasno, onda moramo da žurimo...

Izjurili su iz palate ostavljajući zaprepašćenog markiza, dobro raspoloženu markizu i zbunjenog verenika, kome je Mimi objašnjavala romantičnu seosku idilu svoje prijateljice.

Za to vreme auto je nosio Ani i Žana ka sportskoj palati. Žan joj je u nekoliko reči objasnio u čemu je stvar. Ani ga je slušala razrogačenih očiju, iznenađena.

– To je, dakle, bila njegova tajna. Setila se odmah one šetnje u parku zamka, kada mu je rekla da mrzi profesionalni boks i sada joj je sve bilo jasno.

– Oh, Mišele, pravo si, veliko dete!.. – šaputala je, pritiskujući grudi rukama.

Bila je neizmerno srećna. Jedva je čekala da ga vidi, da ga zagrlji, da mu kaže da nije prestala nijednog trenutka da ga voli.

Kočnice su zaškripale i auto se zaustavio pred stražnjim ulazom u Palatu sporta.

GLAVA DVADESET I DRUGA

Dramatična borba

Ani je ugledala ispred sebe široka ramena mnogih ljudi, koji su stajali jedan pored drugoga i sasvim zatvarali prolaz. Oni su se uzdizali na prste, krivili vratove i vikali iz sveg glasa. Topao vazduh zapljusnuo je po licu, a uši joj brujale od raznih uzvika koji su odjekivali sa cvix strana.

Žan je istupio napred i laktovima je probijao put. Ona ga je držala za ruku i provlačila se između čvrsto pripijenih tela, izvinjavajući se, upirući svoj molećiv pogled u te strane ljude, koji su se trudili da joj naprave mesta.

Najzad su izbili savim napred. Pred njom se nalazio ring osvetljen mnogobrojnim reflektorima. Uska putanja između redova fotelja bila je prazna. Pogledala je na ring i s mukom savladala uzbuđen uzvik. Ugledala je Mišela kako se nemoćno brani. Stajao je poguren, s rukama podignutim ispred lica, osvetljen sjajnom svetlošću. Pramenovi zamršene znojave kose pokrivali su mu čelo. Kolena su mu klecala tako jako, da se odmah videlo da s mukom stoji uspravno. Lelujao se kao da će svakog trenutka pasti na pod. Ispred njega skakutao je Crnac, visok, snažan, debelih mišica. Njegovo crno telo sjajilo se kao premazano zejtinom. Graške znoja prelivale su se u najrazličitijim bojama pod zracima reflektora.

Udarci su potmulo pljuštali po Milošu. Zgrčene rukavice dugačkih crnčevih ruku ostavljale su plave modrice na Miloševim grudima, na ramenima koja su se povijala od udaraca.

Ani je prinela ruke usnama da uguši j auk. Svaki udarac koji se spuštao na iscrpenog Miloša boleo je kao da ga je osećala na svome telu. Bespomoćno je pogledala oko sebe. Videla je razjapljen ust a iz kojih su izlazili rapavi, promukli glasovi, širili se po vazduhu, izazivali prasak topovske paljbe. Naježila se od straha ugledavši ta zgrčena lica u ekstazi nekog divljeg zanosa, borbenog, krvožednog, pretećeg. U polumraku hiljade zenica je svetlucalo besnom vatrom. Učinilo joj se kao da je okružena ludacima, ljudima čiji je razum bio pomućen, koje je neka čudna strast sasvim izmenila, unakazila im lice, pretvorila glas u piskavu, promuklu dreku divljačkih plemena, kada jure za svojim plenom!

Ring je ponovo privukao njen pogled. Crnac je napadao obema rukama, brzinom koja je zadivljivala, snagom koja kao da je sve više rasla u njemu što je protivnik bio bespomoćniji. Udarao je nemilosrdno, besno, mahnito, zanesen pobedom koja se već nazirala, koju je takoreći već čvrsto držao u svojim stegnutim pesnicama.

Tupi, jedva čujni udarci ispod Miloševih slepoočnica potresli je svu. Miloš se zateturao i tresnuo o pod. Srušio se kao klada i ležao je nepomično na grudima, s rukama ispruženim više glave. Prodoran vrisak odjeknuo je u areni i nadjačao urlik mase. Ani je trčala uzanom putanjom između fotelja, saplićući se o ispružene noge, trčala je što je mogla brže, unezverena lica, po kome su se slivale krupne suze. Njena bujna kosa talasala se u sparnom vazduhu, a haljine se lepršale iza nje. Još nekoliko skokova i bila je sasvim blizu poprišta borbe, uhvatila se grčevito za krajeve ringa, propinjući se na prste da bolje vidi, zarila je nokte u tvrdu dasku i plačnim glasom preklinjala:

– Mišele, Mišele dragi, evo me!

(Nastaviće se)